

§ 128 Arbetsgrupp för förföljda kristna samt religions- och övertygelsefrihet

EVA-MARIA MUNCK:

Herr ordförande, ledamöter och åhörare! Jag talar för utskottet och vill yrka bifall på utskottets betänkande, vilket betyder avslag på motionerna 2013:20 och 2013:67.

Fredrik Modéus skriver på ledarsidorna i Kyrkans tidning den 3 oktober under rubriken Visa mer solidaritet i praktiken. ”Nu räcker det inte med prat. Nu måste det till konkreta insatser och praktisk solidaritet för att stoppa förföljelsen och dödandet av våra kristna syskon. Ju fler människor som dödas för sin tros skull desto viktigare är det alla tänkbara resurser sätts in. Ett beslut i frågan fattas under kyrkomötets nästa session. Kom igen nu, kyrkomötet.”

Enligt organisationen Open doors diskrimineras och förföljs hundra miljoner kristna globalt. Om andra religioner räknas in, är det betydligt fler människor som förföljs på grund av sin tro och övertygelse. En uppgift som brukar figurera i sammanhanget är att ungefär hundratusen kristna dödas årligen på grund av sin religiösa tillhörighet. I år var första gången på 800 år som den koptiska kyrkan i Egypten ställde in en gudstjänst på grund av rädslan för attentat. Kränkningar på grund av religion och övertygelsefrihet sker varje dag i flera delar av vår värld, och inte sällan är förföljelserna kopplade till etnicitet också.

Utskottet bejakar den oro och det avstånd från kränkningar och brott på grund av religion och övertygelse som motionärerna pekar på i sin två motioner. Utskottet menar att det här är frågor som Svenska kyrkan jobbar mycket med och gör det bäst i samarbete med andra samfund och organisationer, både ekumeniska och interreligiösa samarbeten, både internationellt och nationellt. Vi menar att man finns med i flera arbetsgrupper som aktivt arbetar med de här frågorna. Några av de exemplen är Kyrkornas världsråd, Konferensen för europeiska kyrkor, Sveriges interreligiösa råd, Svenska missionsrådet och Sveriges Kristna Råd.

Under politikerveckan i Almedalen i somras lanserades Manifest för mångfald, som inleds så här: Vi lever i en värld. Det som händer på andra sidan jordklotet berör oss alla. Inbördeskriget i Syrien som tvingar 1,5 miljon människor på flykt, den bräckliga freden i Somalia, förföljelsen av oppositionella i Eritrea, bristen på religionsfrihet i Iran, det urskillningslösa våldet i Afghanistan, allt berör oss och handlar också om oss.

Det här manifestet lästes upp av kyrkoledare och representanter från Svenska kyrkan, ärkebiskopen var där, och flera av de 25 medlemskyrkorna som ingår i Sveriges Kristna Råd.

Motion 2013:67 uppmuntrar till bön. Utskottet menar att det finns många möjligheter att be, och det måste vi också göra för människor som förföljs på grund av sin tro.

Jag återkommer med ett andra anförande.

BERTH LÖNDAHL:

Herr ordförande! Tack, Eva-Maria för siffror, för den rikhaltiga informationen om den förföljelse som är en realitet av kristna ute i världen. Plötsligt handlar det om stora antal. Associationerna går till andra förföljelser i Europa under 1940-talet. Idag är det kristna ute i världen. Till sist bryts det alltid ner till enskilda människoöden. Jag ser Saida framför mig. Hennes make blev mördad i gränstrakterna mellan Irak, Syrien och Turkiet. Hennes son Samuel mordhotad, Samuels hustru Maria våldtagen, och de ville ge sin dotter Patricia en livsmöjlighet och flydde. Jag ser framför mig Caspian som jag döpte i maj, muslim, konverterad, som inte vågar åka tillbaka till sitt hemland Iran, därför att då får han leva

under mordhot. Hela hans övriga familj, som lever kvar i Iran, vågar inte konvertera till kristen tro därför att då blir de mordhotade. Jag ser framför mig de familjer som är drabbade av de förföljelser som syns i Kairo i Egypten, de som förlorat sina anhöriga och kyrkor som bränns ned.

Till sist är det ändå en realitet att på nytt så ropar martyrernas blod både mot himlen och till oss. Det är inte den sortens martyrblod som genom terror dödar andra och sig själva, utan det är den typen av martyrblod som kyrkan har känt i alla sina tider där det har runnit i trohet mot Kristus och i kärlek till våra medmänniskor. Vi behöver finna former för att uttrycka solidaritet med dem. Jag har svårt att förklara för de som jag har nämnt och de som jag måste se i ögonen att kyrkomötet inte orkar med den lilla ansträngningen att göra ett uttalande, att formulera böner och att resa sig upp inför dessa förföljda människor och säga att vi är på er sida, vi vet att ni är våra kristna syskon och vi måste tala för er skull och vi måste be för er.

Därför yrkar jag att vi uppdrar åt kyrkostyrelsen att finna en form för att uttrycka vår solidaritet med förföljda kristna i världen.

MARGARETA VIKLUND:

Herr ordförande, ledamöter, biskopar och övriga deltagare! Jag yrkar bifall till motion 2013:20. Det är nu fjärde gången som jag på kyrkomötet lägger fram motioner om förföljda kristna. Situationen har inte blivit lättare eller förföljelsen mindre än tidigare, det hörde vi genom bl.a. föregående talare, men däremot har de kristnas situationer framför allt i Mellanöstern observerats mer och tydligare lyfts fram i ljuset av bl.a. nationell och internationell massmedia. Protestmöten har hållits, debattartiklar skrivits och representanter för Svenska kyrkan tycks på olika håll ha blivit mer aktiva i frågan, åtminstone hörts och synts mer. Det är bra. Jag blir glad och tacksam varje gång jag ser och hör när enskilda människor och grupper engagerar sig i den angelägna fråga som motionen handlar om.

Men det är en sak som förvånar mig ordentligt och som har gjort mig ganska besviken under årens lopp och det är att i alla svar på mina motioner talas om vad man gjort och vad man gör för de förföljda kristna och så tycks man vara nöjd med det, eftersom motionen avslås. Inte kan vi väl vara glada och nöjda när vi, både som kristna och som engagerade i arbetet för människors lika värde, vet att våra bröder och systrar och deras barn förföljs, trakasseras och dödas för sin kristna tros och övertygelses skull eller att kyrkor bränns ned och kristna får allt mindre utrymme för sin existens både på det andliga planet och i många länders samhällen. I Sverige finns idag många förföljda kristna flyktingar som har flytt för sin tros skull. De kan berätta att de har måst fly för sina liv, att de själva och deras barn hotats, att deras hem och affärer har bränts ned. De kan också berätta om tvångskonverteringar för att överhuvudtaget få behålla sina liv. Flyktingströmmarna är stora och kan räknas i hundratusentals kristna som måste fly för sina liv. Det är viktigt att de förföljda kristna förstår att vi, dvs. Svenska kyrkan, inte har glömt dem och att vi försöker göra det vi kan och förmår för att undsätta dem, att vi på olika sätt stödjer dem i deras svåra situation och i sina hemländer. Det är svårt att se helheten i de insatser som görs, även om de kan verka aldrig så hedervärda. Det behöver därför tas ett samlat grepp väl grundat på behov och möjligheter. Därför föreslår jag att en grupp tillsätts med bl.a. uppgift att systematisera, planera, organisera och samordna arbetet så att insatserna utgår efter behov och inte efter vad vi tror är bäst. Det är här som Svenska kyrkan centralt har en stor uppgift. De Ungas Kyrkomötes exempel tycker jag att ni alla

ska följa, nämligen att bifalla motionen. Deras engagemang ger trots allt hopp och en tro om framtiden och en fortsättning av kampen.

BRITT-MARIE DANESTIG:

Herr ordförande och kyrkomötesledamöter! Jag börjar med att yrka bifall dels till min motion 2013:67 men också till Margaretas motion 2013:20. Tack, Margareta! Jag vill bara påminna er om att när vi sägs här förra gången i september månad var det bara några dagar efter det att 139 människor och 160 människor skadades i en attack i All Saints Church i Pakistan. Jag upplevde då påtagligt kyrkomötets oro, smärta och sorg. Var och en har rätt till tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet. Denna rätt innefattar frihet att byta religion och trosuppfattning och att ensam eller i gemenskap med andra offentligt eller enskilt utöva sin religion eller trosuppfattning genom undervisning, andaktsutövning, gudstjänst och religiösa sedvänjor. Så står det i FN:s allmänna förklaring om mänskliga rättigheter, artikel 18.

Att vi nu drygt 60 år efter att beslutet togs om den allmänna deklarationen om de mänskliga rättigheterna står inför ett utbrett och växande våld mot religiösa minoriteter är förskräckande och vittnar faktiskt om decennier av likgiltighet inför frågor om religion. Våld, trakasserier och diskriminering är verklighet för miljontals kristna. Över 70 procent av befolkningen lever enligt ett forskningsinstitut i länder där staten eller andra grupper i samhället kraftigt begränsar eller förbjuder medborgarnas frihet att tro, lära sig om tro och att utöva tro. Alla trosuppfattningar och övertygelser påverkas negativt av att religionsfriheten begränsas, och det ser vi att den gör. Så sker i Mellanöstern, där pågår en etnisk rensning, i Nigeria har terrorgruppen Boko Haram lämnat ultimatum till kristna att lämna norra delen av landet, i Laos fängslas religiösa ledare, på Fiji krävs tillstånd för varje kyrkligt möte. Raden är lång av länder där människor är utsatta. I den världsvida kyrkan lever vi nära varandra och kyrkan måste göra sin röst hörd och visa sina kristna trosfränder att vi bryr oss om och att kyrkan har ett genuint engagemang för religion och övertygelsefrihet. Det finns ett statistiskt säkerställt samband mellan begränsad religionsfrihet och antalet väpnade konflikter. Bristande religionsfrihet ökar polariseringen mellan religiösa grupper, den ger kraft åt extrema röster och den legitimerar diskriminering och våld. Men bilden är komplicerad. I nästan alla de länder där kristna förföljs, förföljs även andra religiösa grupper inklusive minoritetsgrupper inom majoritetsregeringen och oliktankande som humanister och ateister.

Till slut vill jag säga att det är oerhört viktigt att kyrkan fullföljer sin roll som opinionsbildare, att kyrkan försöker påverka politiken, därför att bristen på religionsfrihet verkar också menligt på demokratins utveckling.

SOLVEIG LUNDSTRÖM:

Herr ordförande, kyrkomötesledamöter, biskopar och åhörare! Först vill jag yrka bifall till utskottets förslag att avslå motion 2013:20 och även motion 2013:67. Jag skulle vilja börja med att säga till Margareta Viklund att det är ju så att vi har ju haft uppe en likartad motion fyra gånger som du nämnde. För varje gång frågan har kommit upp, har utskottet mycket omsorgsfullt diskuterat, tagit in fakta innan vi har skrivit vårt utskottssvar till kyrkomötet. Runt om i världen är det krig, precis som de andra har pratat om, men det är inte bara kristna som förföljs. Svenska kyrkan är en av de många aktörer som både i vårt land och utanför försöker bidra med hjälp och stöd för alla utsatta människor. Jesus själv var ju en flykting och han dog för vår skull, och vi måste vara lika solidariska som

han. Han frågade inte heller efter vilka ursprung människor hade eller vilken religion de hade. Han hjälpte alla människor som ville bli hjälpta och så måste också Svenska kyrkan agera och så agerar också Svenska kyrkan. Allt vad du vill att människorna ska göra mot dig ska du också göra mot dem. Så enkelt är det. De flesta religiösa samfund runt om vår jord hyllar den principen. Det är viktigt att vi alla ställer upp och kämpar tillsammans, bara så kan vi bygga en framtid tillsammans grundad på kärlek, solidaritet och omtanke. Manifestet, som Eva-Maria Munck pratade om, rör sig kring allt det här med omtanke, ett manifest för migration och medmänsklighet. Jag vet att Svenska kyrkan framgent kommer att betyda mycket för vårt land, och det alternativ som är väldigt viktigt är faktiskt det här, att störst av allt är kärleken, att vi måste hjälpa alla som behöver den hjälp som de ska ha.

Utskottet har också i sitt betänkande svarat att vi betonar vikten av uthållig bön för de som förföljs för sin tro och vikten av att Svenska kyrkans arbetar för såväl kristna som för icke kristna globalt. Religionsfriheten måste hela tiden försvaras överallt genom de ekumeniska och de interreligiösa organisationerna.

KJELL PETERSSON:

Herr ordförande och kyrkomötesledamöter! Jag yrkar bifall till reservation 1 och bifall till Berth Löndahls yrkande. Det vill jag göra genom att peka på att det här är en fråga som lyfts inte bara hos oss utan också i andra kyrkor. För en dryg månad sedan gästades Uppsala av kardinal Kurt Koch som är ledare för det ekumeniska rådet i Vatikanen. Han höll ett föredrag om ekumenik och jag citerar: "Även i våra dagar och kanske än mer än förr måste den ekumeniska rörelsen vara underordnad missionsverksamheten och rent konkret nyevangelisationen. I detta sammanhang påminns vi om att vår tros mest övertygande vittnesbörd är martyrerna som gick i döden för sin tro. Vi har all anledning att minnas dem även i våra dagar, ty den kristna tron är idag den mest förföljda av alla religioner. 80 procent av alla de som förföljs för sin tro är kristna. Detta faktum sätter press på den kristna ekumeniken att visa solidaritet med och ge effektivt stöd till alla världens förföljda kristna."

Alltså, bifall till reservationen och Berth Löndahls yrkande.

BERIT SIMONSSON:

Herr ordförande! Jag ansluter mig till yrkandet av Berth Löndahl.

"Det må vara lärjungen nog, om det går honom som hans mästare" (Matteusevangeliet). "För Kristi skull har ni fått nåd att också lida för hans skull" (Filipperbrevet). "Man ska utlämna er till att misshandlas och dödas. Ni kommer att bli hatade av alla folk för mitt namns skull" (Matteusevangeliet). Nya testamentet beskriver på många ställen situationer för de första kristna, och det är liknande situationer som våra medkristna trossyskon får vara med om på många platser idag. Under kyrkans första trehundra år var villkoren t.ex. för den som valdes till biskop mera en fråga om när man skulle bli martyr än en fråga om det skulle ske. Det gällde också präster och lekfolk. Förföljelsen var mera en regel än ett undantag då för den som ville följa Jesus och göra allvar av sin tro, då men också nu.

Vi har redan hört de många rapporterna från Syrien, Egypten, Pakistan och flera länder i Afrika. Motionären vill stödja kristna för vilka tron på Jesus Kristus blivit viktigare än någonting annat, ja viktigare än själva livet. Ärendet i denna motion har återkommit flera gånger, och jag förvånas över hur motigt det är att ta sig an de medkristnas sak. Beror det kanske på vår egen brist på lidande för vår

kristnas tros skull? Jag avundas naturligtvis inte deras lidande, men på ett sätt avundas jag deras glöd och beredskap att lida. Jag frågar mig själv, finns det något kvar i Svenska kyrkan att lida för, något som väcker en sådan glöd att man t.o.m. är beredd att offra sitt liv. Ärkebiskopen talade förut om att vi skulle vara mera hoppfulla. De lidande kristna behöver oss, men vi behöver också dem därför att de inger oss just hopp. Hopp på ett annat sätt än vad Strukturutredning och Församlingsinstruktion kan göra. Genom martyrernas vittnesbörd blir det tydligt att den kristna tron är på riktigt. Svenska kyrkan är nu inte utsatt för förföljelse. Vi har resurser att hjälpa och uppmärksamma.

ANKI ERDMANN:

Herr ordförande, biskopar och ledamöter! Jag yrkar bifall till motion 2013:67. I Sverige har vi religionsfrihet sedan länge och ser det som en självklarhet. Trots det förföljs människor även i Sverige idag på grund av sin tro. I många länder existerar ingen religionsfrihet alls och människor förföljs, misshandlas och dödas på grund av sin tro och heliga byggnader skändas och bränns ned. Det finns många exempel på detta i världen idag. Varje dag nås vi av rapporter om detta på nyheter och på internet. Som sfi-lärare hör jag vittnesmål om det och många av mina elever har tvingats fly på grund av religions-, övertygelse- eller åsiktsförföljelse. Det är bra att Svenska kyrkan gör mycket inom detta område men man kan alltid bli bättre och man kan alltid göra mer.

Det här är en av de viktigaste frågorna idag, så därför yrkar jag bifall till motion 2013:67.

PER-OLOF FLODSTRÖM:

Jag vill passa på att bestyrka det Anna-Sara Walldén sade tidigare. Jag är också från Norrland så jag får väl också använda det som ursäkt för det sena påpekandet. Jag ser inte kyrkomötet som ett forum för att påföra skuld och skam på våra trossyskon för vilka teologiska frågor man lyfter. Vi i den yngre generationen får väl ta ett gemensamt ansvar för ett mer accepterande diskussionsklimat i kommande kyrkomöten. Nog om det. Pax et bonum och vidare till trevligare saker.

Margareta Viklund och Britt-Marie Danestig, dessa härliga tanter med dessa härliga motioner, som återkommer år efter år i olika upplagor. I Ekumenikutskottet, där jag har haft förmånen att få sitta de här fyra åren, har vi behandlat de här gång på gång och jag har blivit lika glad varje gång över det engagemang och det patos som liksom genomskiner de här motionerna. Varje gång var jag litet frågande till varför vi avslår dem. Jag kommer ihåg att första gången var det med motiveringen att motionen var för specifik för att bifallas. Då återkom Margareta tillsammans med oss i ViSK och MPSK med en mer generell och allmän motion. Då avslog man den därför att den var för generell och inte tillräckligt specifik. Nu när hon återkommer för egen maskin det fjärde året så avvisar man den under förevändningen att vi redan gör tillräckligt.

Jag vill därför knyta ihop säcken här i mitt sista anförande i kyrkomötet genom att citera något jag sade när jag var uppe i talarstolen för första gången. ”Hur kan vi någonsin påstå att vi gör tillräckligt för våra förföljda trossyskon som lider under religiös förföljelse ute i världen. När en lem lider i Kristi kropp så lider ju hela kroppen.”

Jag vill bara tacka Margareta och Britt-Marie för era fina motioner under de här åren och yrkar bifall till motionerna 2013:20 och 2013:67.

ANDERS ÅKERLUND:

Herr ordförande, ledamöter och biskopar! Jag känner igen mycket i den verkliga bilden av de händelser som sker i världen och det är bra att få det här dokumenterat och förstå vidden av förföljelser och bristen på religionsfrihet. Religions- och övertygelsefrihet är en självklar mänsklig rättighet som är värd att kämpa för och jobba för i varje generation. Nu är det illa i världen på många håll. Om vi ska framåt är det viktigt att vi inte bara utpekar andra som problemet och "de onda" utan också jobba tillsammans i interreligiös dialog som ärkebiskopen tagit ställning till. Det är om vi äger problemet tillsammans mellan kulturer och stater som vi kan komma framåt, inte bara att ensidigt ge stöd till förföljda, gärna kristna, men se det här i ett större perspektiv så att vi inte skapar onödiga spänningar. I den Internationella nämnden jobbar vi just nu internationellt med många positionspapper, om hur vi ska uppträda i länder och områden. Det är oerhört spännande att göra djupgående analyser, att se de spänningar och problem som finns också med religionsfrihetsfrågorna och sådana saker som vi tar upp. När vi t.ex. jobbar i Sudan jobbar vi inte bara i Sydsudan där majoriteten av befolkningen är kristen. Trots att de här staterna har separerats har vi fortfarande relation till Nordsudan, där islam är den största religionen för att på det sättet ha vänskapsrelationer med varandra och på det sättet avvärja hot mot fred och försoning och göra möjligt att få bättre förhållanden också i fortsättningen eftersom de är beroende av varandra. Så deltar vi tillsammans med våra partner och den övergripande målsättningen är att verka för fred, försoning och rättvisa. Vi ska också verka för en demokratiutveckling där staterna mer och mer blir sekulära. Det är också tendensen i världen att det blir så. Samtidigt ska vi driva frågan, tycker jag, att vi ska få låta våra religioner få blomma och komma upp i det offentliga rummet, för vi trivs inte och vi mår inte bra i källare, i förföljelser. Vi behöver också erkännande i det offentliga rummet, mycket mera än vad vi gör i Sverige idag inom ramen för en sekulär stat.

Jag har sympati för motion 2013:67, men det är det vi håller på med. Vi är inte nöjda, alltså arbetar vi vidare.

Jag yrkar bifall till utskottets hemställan.

BRITAS LENNART ERIKSSON:

Herr ordförande och ledamöter! Jag skulle kunna instämma i stort sett med varje ord som här har sagts av bl.a. Anders Åkerlund och jag ska inte uppta tiden med att upprepa en massa saker som har sagts flera gånger och som jag tror att vi alla är överens om.

Jag vill ändå hävda att utskottet har aldrig sagt att man gör tillräckligt eller att man skulle vara nöjd fullt ut med det arbete som sker. Om man läser det som står framgår det att utskottet understryker att det engagemang som Svenska kyrkan visar och det arbete hon nu utför kan ökas men det bör främst ske genom de ekumeniska och interreligiösa organisationer som Svenska kyrkan är medlem av och aktiv i. Det är där som kraftsamlingen ska ske från Svenska kyrkans sida och inte i några egna sidoarbetsgrupper.

Bifall till utskottet.

STAFFAN HOLMGREN:

Herr ordförande! Jag sitter och lyssnar med stort intresse på den här diskussionen. Man kan göra vissa reflektioner om den att en del har ett väldigt engagemang i den här frågan. Ni som känner mig vet att jag brukar aldrig instämma i vad någon från ViSK säger, men jag har faktiskt instämt i anförandet från Britt-Marie

Danestig. Jag tycker att i den frågan kan man inte blanda bort korten utan nu är det ju så att vi är en kristen kyrka och det som är mest aktuellt just nu är ju förföljelserna av kristna i många länder. Vi läser dagligen om det, vi kan ju se i Nigeria och Egypten som är nya exempel. Oavsett om man ska försöka leka FN och få ihop alla, och alla ska vara snälla mot alla, så är det väl utifrån de kristna synpunkterna och den kristna kyrkan i Sverige som vi ska agera. Då tror jag att det är viktigt att man inte säger att vi måste värna om alla, för det är ju inte det som det handlar om just nu. Då är det viktigt att stödja det engagemanget som finns. Det ser väldigt konstigt ut om man ska rösta mot ett sådant engagemang.

Därför är jag faktiskt beredd att ändra mig idag och rösta för de två motionerna som visar på ett väldigt engagemang och det är värt att stödja.

CHRISTINA BLOMQVIST:

Herr ordförande och ledamöter! Jag sitter här och lyssnar på debatten. Det är så mycket ord, utredningar och vi har redan det ena och vi gör det andra, men det här är ju något som pågår nu. Vi kan inte vänta på utredningar. Vi måste göra tydliga uttalanden som stöder våra kristna bröder och systrar. Om någon ligger i en vak och riskerar att drunkna så kan man ju inte börja att resonera utan då handlar det om att rädda liv så fort det går.

EVA-MARIA MUNCK:

Förföljelserna på grund av tro och övertygelse har inte blivit mindre däremot har kanske engagemanget och enheten blivit större. Jag vill berätta om ett exempel som har hänt sedan vi sågs senast i kyrkomötet. Jag har fått tillstånd att visa några bilder och det är ett opinionsmöte i solidaritet för utsatta troende som ägde rum i Stockholm måndagen den 14 oktober. Arrangörerna bakom detta var Svenska missionsrådet, Sveriges Kristna Råd och Sveriges interreligiösa råd. Jag vill berätta om det här med både sorg och glädje. Sorg över att vi behöver ordna ett sådant här opinionsmöte därför att förföljelser och kränkningar fortsatt sker, men glädje över den enhet som finns i kampen för religions- och övertygelsefrihet, det arbete och sammanhang som Svenska kyrkan kraftfullt och ödmjukt finns med i och där vi inte sällan är initiativtagare. I samband med det här opinionsmötet gjorde man ett uttalande som publicerades bl.a. i form av en debattartikel i Aftonbladet samma dag. Det här uttalandet riktades mot regering och riksdag. Jag läser slutklämmen: "Vi efterlyser ett konkret svenskt initiativ för att stärka religions- och övertygelsefriheten i ett antal länder genom diplomati och stöd till forskning och det civila samhället. Vi vill se en heltidstjänst på UD med ansvar för att samordna Sveriges ansträngningar och utbildning för UD-personal som arbetar i länder där religions- och övertygelsefrihet inte respekteras. Vi efterlyser Sveriges röst på FN-nivå."

Under förbönsgudstjänsten bad man, "Dina barn ropar, livets Gud, led oss till rättvisa och fred".

BRITT-MARIE DANESTIG:

Herr ordförande och kyrkomötesdeltagare! Jag vill avsluta med att markera att förföljelser av kristna faktiskt är en del av en mycket bredare problematik som handlar om strävan att kontrollera och begränsa olikhet. Olikhet som inte passar in i staten eller majoritetssamhällets normer utan betraktas som hotande, något som vi ibland faktiskt kan känna även i den svenska debatten. Den slår inte enbart mot kristna och det finns inte enbart i muslimska länder. Kampen mot olikhet känns igen i det högerpopulistiska Ungerns nya religionslagar t.ex. eller hur evangeliska kristna behandlas i Ryssland och hur muslimer bemöts i Indien.

Engagemanget för förföljda kristna måste alltså vara en del av något större. Jag är övertygad om bönens makt och i kyrkan kan vi gemensamt uttrycka, Herre förbarma dig över vår värld.

I detta enorma nyhetsflöde som vi utsätts för varje år är det så lätt att man känner maktlöshet, men låt inte maktlösheten resultera i uppgivenhet. Låt den resultera i handlingskraft. Låt oss tillsammans agera för religions- och övertygelsefrihet, inte som manifestation mot någon religion utan för en kärleksfull och generös inställning präglad av respekt och inte av rädsla.

BRITTA OLINDER:

Herr ordförande och vänner i kyrkomötet! Här visas ett väldigt engagemang och de som känner mig vet att jag är väldigt engagerad för de här frågorna. Men jag tror inte på en arbetsgrupp och jag tror inte på en hel del av de punkter som finns i motionen 2013:67. Med anledning av det engagemang som visats tycker jag att man kan yrka på ett ökat intensifierat arbete i Svenska kyrkan i den riktning som det redan finns.

Mitt yrkande är en intensifiering av det existerande arbetet för förföljda kristna.

ÄRKEBISKOP ANDERS WEJRYD:

Herr ordförande! Det är alltid roligt om man får känna att det är just man själv som gör den stora skillnaden. Jag tror att vi alla kan känna att vi är faktiskt insatta i ett pågående arbete, men det är ju viktigt att vi alla drar vårt strå till stacken i olika sammanhang.

En god upplevelse för några av oss som är här var när vi representerade Svenska kyrkan vid Kyrkans världsråds generalförsamling häromveckan. Utan att fråga om lov röstade vi naturligtvis för tydliga uttalanden när det gällde förföljelser av kristna, inte minst i Mellanöstern, och kunde notera att vi faktiskt hittade en form för att uttala oss där Mellanösterns kristna kände att man hade på riktigt kristna syskon bakom sig. Jag säger bara det här som ett exempel på att det är väldigt många kloka människor på olika håll i världen engagerade i detta arbete. Vi ifrån Svenska kyrkans sida på olika sätt har deltagit och kommer att fortsätta att delta i det här. En del har svårt att få in pengar till de utsatta kristna i Syrien t.ex. Här är det viktigt att vi i Svenska kyrkan fortsätter att ta våra kollekt till det och jag tycker att det har gått ganska bra. Det är oerhört viktigt att vi står fast vid det här och att vi inte glömmer bort hur engagerade vi är i Jordanien, Egypten, Palestina och indirekt i Syrien, att vi fortsätter att bära detta. Tro inte att vi inte gör något, men mer behövs för människors skull.

MARGARETA VIKLUND:

Herr ordförande och ledamöter! Det är många som undrar var jag har fått mitt engagemang ifrån. Jag har fått det väldigt mycket från Södertälje där jag träffat många flyktingar. Jag har varit i de här länderna som vi har talat om, och jag har mött de förföljda kristna som har varit rädda för sina liv och som har berättat fruktansvärda berättelser om vad de har varit med om, så jag vet litet grand vad det handlar om, ja en hel del. Jag tycker att det har varit en glädjande diskussion här ikväll och jag tackar för den. Jag hoppas att den här diskussionen ska fortsätta men allra helst så hoppas jag att vi får se en sammanhållen verksamhet för vad vi kan göra och inte bara är uppsplittrade på en massa smådelar eller stora delar, kalla det för vad ni vill. Vi får önska varandra lycka till och fortsätta att be och verka där vi är. Men gör något konkret och helt tillsammans!

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 162.